

ת"פ 40021/07/15 - מדינת ישראל נגד עידן איסקוב - נידון, אביאל איסקוב - נמחק, שמעון דהן, בניו מנשירוב - נידון

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 40021-07-15 מדינת ישראל נ' איסקוב ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עידן איסקוב - נידון
2. אביאל איסקוב - נמחק
3. שמעון דהן
4. בניו מנשירוב - נידון

הנאשמים

גזר דין - נאשם 3

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם שבפני הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של סיוע לפציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) + 31 לחוק העונשין, וכן סיוע לתקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382(א) + 31 לחוק העונשין. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין בעניינם של הנאשמים וכן בגזר הדין שניתן בעניינם של נאשמים 1 ו-4 ולצורך שלמות התמונה, אחזור בקצרה על דברים שצוינו בגזר הדין בעניינם של נאשמים 1 ו-4.

2. ביום 10.7.15 התרחש אירוע אלים בתוך מועדון ריקודים בשם "הדרינק פוינט" בו היו מעורבים הנאשמים, פרט לנאשם 3. בעקבות אירוע זה הוצאו הנאשמים על-ידי מאבטחי המקום אל מחוץ למועדון, שם החל אירוע אלים נוסף במהלכו נפצעו מספר נערים, כפי שיפורט להלן, וזאת כתוצאה מהכאתם ודקירתם באמצעות בקבוקי זכוכית.

(-) למ א (להלן - "מ") נגרמו שני חתכים שטחיים בקרקפת וחתך ביד ימין, אשר נסגרו בסיכות.

(-) לא ז (להלן - "א") נגרמו שני חתכים אורכיים באמה וחתך מינימאלי בשפה. הפצעים נסגרו בתפירה.

(-) לי ב (להלן - "י") נגרם פצע דקירה בבית החזה בגובה האספקט של הלב וכן בבטן עליונה. כן סבל י' מהמטומות ואמפיזמה תת עורית. הפצעים נסגרו בתפירה.

3. האירוע תועד ברובו במצלמות אבטחה שהיו במקום. בהכרעת הדין קבעתי כי בשים לב לעובדה שהשותפות בין החבורה הייתה ספונטאנית ולאור התנהלותו של נאשם 3 במהלך האירוע, יש לסווגו כמסייע ולא כמבצע עיקרי. ציינתי כי "דהן נכח במקום האירוע במשך כל זמן ההתרחשות. עם זאת, הוא לא ביצע כל מעשה פיזי, בוודאי שלא תקף מי מהמתלוננים. מעיון חוזר ונשנה בכל האירוע לא ניתן לראות כל פעולה של דהן שיש בה משום תרומה ממשית לאירוע האלים. כל שניתן לראות זה את נוכחותו הפסיבית במקום, זאת ללא ביצוע כל מעשה שניתן לראות בו כתורם להתרחשות האלימה". (סעיף 70 להכרעת הדין).

4. להשלמת התמונה אציין כי נאשמים 1 ו-4 הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע בצוותא של חלק מהעבירות בהן הורשע הנאשם 3 כמסייע (פציעתו של מ' וכן עבירות אלימות נוספות) והוטלו עליהם עונשי מאסר של 9 חודשים (לנאשם 1) ו-11 חודשים (לנאשם 4). ערעור על חומרת העונש תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי. עוד אציין כי נאשמים 1 ו-4 זוכו מחמת הספק מאחריות לפציעתם של א' וי', וזאת לאחר שקבעתי שהם עזבו את המקום קודם לכן, לא היו מודעים עוד להתרחשויות במקום וממילא שחדלו מלתרום תרומה כלשהי לאירוע. לאור כך, הרשעתם הייתה ביחס לפציעתו של מ' בלבד וכן בעבירות אלימות נוספות שלא גרמו לחבלות. יובהר גם כי לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי אף אחד מהנאשמים לא גרם בעצמו לפציעת המתלוננים, אלא הטענה הייתה לביצוע בצוותא כאמור. עוד אציין כי האדם אשר גרם לפציעה טרם אותר, למרות שפניו נראות בבירור בסרטי האבטחה.

תסקיר שירות המבחן

5. בהתאם להסכמת הצדדים נשלח הנאשם לשירות המבחן לעריכת תסקיר בעניינו. מהתסקיר עלה כי הנאשם כבן 23 רווק ומתגורר בבית הוריו. הנאשם עובד מספר שנים בעבודה סדירה. בשל צנעת הפרט לא אפרט את נסיבותיו האישיות ואציין רק כי שירות המבחן התרשם מנאשם מופנם, ללא גורמים סמכותיים התומכים בו, אשר מתקשה בוויסות דחפיו. בהתייחסו לביצוע העבירות שבעניינו, טען הנאשם כי כוונתו הייתה להפריד בין הצדדים (טענה אותה דחיתי בהכרעת הדין) וכיום הוא מבין את הבעייתיות העולה ממעשיו. בעניין זה התרשם שירות המבחן כי בעת ביצוע העבירות הנאשם פעל מתוך נגרות ולא הבין את השלכות מעשיו, אך כיום הוא לוקח אחריות למעשיו. שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית, אך הנאשם התקשה להביע רצון לכך. עם זאת ביקש שירות המבחן לבחון אפשרות טיפולית, במיוחד בשל התרשמותו מבחור צעיר ומופנם, הנעדר מקורות תמיכה חיצוניים. בתקופת הדחייה, שיתף הנאשם כי הוא עושה שימוש בסמים ואף נמצאו שרידי סם בבדיקה שנערכה לו. הנאשם הופנה ליחידה לטיפול בהתמכרויות, אך הרושם היה כי הוא משתף פעולה באופן פורמאלי בלבד מתוך חשש מהעונש. הנאשם התקשה להיפתח ולהיתרם מהטיפול ולא ראה עצמו כמכור.

בסופו של יום, סבר שירות המבחן כי בשל העובדה שהנאשם שומר על יציבות תעסוקתית ויתר הנסיבות שצוינו לעיל, ראוי להטיל עליו ענישה גמולית בדמות צו של"צ, מאסר מותנה ופיצויים.

טיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם סייע בעבירות אלימות חמורות שכללו שימוש בנשק קר. עוד נטען כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של חיי אדם, שלום גופם וביטחונם של המתלוננים וסייע לגרימת הנזקים המתוארים בכתב האישום המתוקן. בהתייחסה למתחם העונש ההולם, טענה המאשימה למתחם אחד הנע בין 8 חודשי מאסר ל-20 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הראוי לנאשם הפנתה המאשימה לתסקירי שירות המבחן מהם עלה כי אין לנאשם אפיק טיפולי; לעברו הפלילי הכולל הרשעה קודמת בעבירות אלימות ורכוש; ולעובדה שלא נטל אחריות על מעשיו. לאור כך, וחרף גילו הצעיר ביקשה המאשימה לגזור את עונשו בתוך המתחם לצד עונשים נלווים.

7. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירות כפי שבאו לידי ביטוי בהכרעת הדין. לדבריו חלקו של הנאשם כמסייע היה פאסיבי בלבד כעולה מהכרעת הדין ומצילומי הווידאו ולא כלל תכנון או שימוש בנשק קר. לפיכך ביקש הסנגור לקבוע מתחם ענישה הולם, הנע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות. ביחס לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם, הפנה הסנגור לגילו הצעיר; לעברו הפלילי שהתיישן; למצבה הכלכלי של משפחתו; לשיתוף הפעולה עם שירות המבחן; להודאתו (בעובדות כתב האישום המתוקן ולא באחריות העולה מהן) ולחרטתו. עוד ציין הסנגור כי הנאשם שהה במעצר (מאחורי סורג ובריא) 43 ימים ולאחר מכן 7 חודשים באזוק אלקטרוני ובהמשך כשנה במעצר בית בתנאים מגבילים. לאור כך ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן לענישה בדמות צו של"צ, תוך שציין כי עונש בעבודות שירות יפגע ביכולת הנאשם להתפרנס.

8. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וציין כי למד את לקחו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

9. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת יגזר העונש בגדרי המתחם. בענייננו מדובר באירוע אלים מתגלגל ומכאן שקיים קשר הדוק וברור בין העבירות השונות ועל כן יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, הגם שמדובר במספר קורבנות (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)).

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הנאשם סייע לביצוע עבירות אלימות חמורות וקשות, אשר פגעו באופן ממשי בערך חיי האדם, בשלום גופם וביטחונם של המתלוננים. ועל כך נאמר כי "למותר להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות, הפוגעות בערכים חברתיים נעלים, ובראשם חיי אדם ושלמות הגוף". (ע"פ 4813/15 פלאח נ' מדינת ישראל (22.3.16)).

11. לצורך קביעת מתחם הענישה בעניינו של המשיע, ישנה חשיבות למהות פעולותיו של המשיע, שכן תכנה מספר רב של דרכי ביטוי לסיוע, חלקן בעלות מדרג חומרה ממשי וחלקן בעלות מדרג חומרה שונה. בעניין זה נקבע כי "עונשו של המשיע אינו מושפע אך מחומרת העבירה המושלמת והעונשים הקבועים בצידה, ויש לייחס משקל למאפייני הסיוע עצמו. עמד על כך השופט ע' פוגלמן בעניין אחר:

"מלאכת קביעת מתחם העונש מחייבת להתחשב, בשינויים המחייבים, גם בנסיבות המנויות בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין, ובין היתר בשאלה אם מדובר בסיוע במעשה או במחדל; אם הסיוע קדם לביצוע העבירה העיקרית או שהוא ניתן במהלך ביצועה; מידת תרומתו של הסיוע לביצוע העבירה העיקרית; תרומת הסיוע לנזק שהיה צפוי להיגרם ושנגרם בפועל; יכולתו של נאשם להבין את משמעות פעולותיו לרבות בשל גילו; ועוד... (ע"פ 1438/14 בראזי נ' מדינת ישראל (26.3.2014))"

(ע"פ 640/15 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (24.8.15)).

וכן ראו ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מדינת ישראל (30.12.13):

"תרומתו של המשיע היא עקיפה ומשנית, משום שאין הוא נוטל חלק בביצוע העיקרי של העבירה ואין הוא אלא שותף זוטר למבצע העיקרי (ע"פ 320/99 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 22, 33-34 (2001)). סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה פתוחה של נסיבות שיש להתחשב בהן לעניין קביעת מתחם העונש ההולם של העבירה העומדת לדיון. הנסיבות המנויות בסעיף זה נשקלות, בשינויים המחייבים, גם כשמדובר בעבירת סיוע, שהיא כאמור עבירה העומדת לעצמה, השונה במאפייניה ופחותה בחומרתה מהעבירה העיקרית. מבלי למצות, מתחם העונש של עבירת סיוע ייגזר מהנסיבות הבאות: אם מדובר בסיוע במעשה או סיוע במחדל; אם הסיוע קדם לביצוע העבירה העיקרית (סיוע בתכנון) או סיוע שניתן בעת ביצועה של העבירה העיקרית; מידת תרומתו של הסיוע לביצוע העבירה העיקרית; תרומת הסיוע לנזק שהיה צפוי להיגרם ולנזק שנגרם בפועל; יכולתו של הנאשם להבין את שהוא עושה, את הפסול במעשהו או את משמעותו, לרבות בשל גילו, ועוד..."

אבחן אפוא את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, בזיקה לכך שהנאשם הורשע בעבירת סיוע ותוך מתן דגש לנסיבותיו המיוחדות של הסיוע במקרה זה.

(-) התכנון שקדם למעשה העבירה - כפי שצינתי בהכרעת הדין, מדובר בשותפות ספונטנית אשר נרקמה "תוך כדי תנועה" מבלי שהוכחה תכנית מוקדמת לפגוע במי מהמתלוננים, לא כל שכן לפצוע אותם. עם זאת צינתי כי כולם היו מודעים לקיומו של כלי נשק קר בידו של אחד המעורבים באירוע ולהיתכנות של הסלמה, בשל יחסו הנפשי של אותו אחד לאירוע המקדים שהתרחש בתוך המועדון.

(-) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת השפעתו של האחר על הנאשם בביצוע העבירה - כפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשם לא נטל חלק פיסית בביצוע העבירות ומעשיו התבטאו בליווי החבורה בלבד. מדובר בסיוע שהתבטא בכך שהנאשם עודד את רוחם של חבריו בעצם נוכחותו במקום לאורך האירוע כולו. סיוע מסוג זה מצוי במדרג נמוך יחסי של חומרה. כמו כן צינתי כי בשים לב למכלול הנסיבות (ולתורשמותי מהנאשם) ניתן לראות בו כמי אשר נגרר אחר חבריו וכך גם התרשם שירות המבחן.

(-) הנזק שנגרם מביצוע העבירה והנזק שהיה צפוי להיגרם - עקב המעשים, להם סייע הנאשם, נגרמו למתלוננים נזקים חמורים. המתלוננים הוכו ונדקרו באמצעות בקבוקי זכוכית. לאחד נגרמו חתכים בראשו, לאחר חתכים באמה ובשפה ולמתלונן נוסף פצע דקירה בבית החזה קרוב ללב וכן בבטן. מדובר בנזקים של ממש ובפוטנציאל פגיעה קטלני, אשר אך בנס לא הסתיים בנזק חמור יותר.

12. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות בהן נעשה שימוש פוגעני בנשק קר היא מחמירה ועל-פי רוב כוללת הטלת מאסרים בפועל. ראו למשל דברים שנאמרו בע"פ 167/13 **קטרין אבו זאייד נ' מדינת ישראל** (14.8.13):

"למרבה הצער, עבירות אלימות בהן מעורבים צעירים, ולא פעם צעירים ללא עבר פלילי, הפכו למעשה של יום ביומו. בתי המשפט מצווים לתרום את תרומתם לעקירת נגע האלימות בדרך של ענישה מרתיעה"

ובעניין שימוש בבקבוקי זכוכית ככלי נשק, ראו:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות מספור על תופעת ה"סכינאות" - אשר דקירה בשבר בקבוק באה בגדרה - וקבע כי יש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה" (רע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14)).

ולמדיניות הענישה הראויה למיגור תופעת האלימות ראו:

"לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר

שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דינו" (ע"פ 1463/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.06.2009)).

וביחס לעונשים הקונקרטיים המוטלים לרוב בגין עבירות דומות, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים בשינויים המחויבים:

רע"פ 5675/15 **ולדימיר רדאוש נ' מדינת ישראל** (24.8.15) בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 8 חודשי מאסר חרף סיכוי שיקום. בעניין זה הכה הנאשם אחר בראשו באמצעות בקבוק זכוכית וגרם לו לחתך מדמם.

עפ"ג 43072-09-13 **אוטנשלוס נ' מדינת ישראל** (12.12.13) - בו התקבל ערעור נאשם על חומרת עונשו והועמד על 6 חודשי עבודות שירות חלף 10 חודשי מאסר בכך שסייע לאחר לתקוף את המתלון באמצעות מקלות וחפצים חדים.

רע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14) בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 12 חודשי מאסר בגין כך ששבר בקבוק על ראשו של אחר, הטיחו בפניו וגרם לו חתך באורך 10 ס"מ. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם הענישה ההולם את האירוע הנו 9 חודשי מאסר ועד שנתיים מאסר. בית המשפט העליון (בהרכב שלושה) הדגיש את חומרתה וכיעורה של העבירה והותיר את העונש על כנו, חרף סיכויי השיקום של הנאשם וגילו הצעיר.

ע"פ 2617/14 **חאמד נ' מדינת ישראל** (27.7.14) בו נדחה ערעור נאשם שנידון ל-12 חודשי מאסר בשל כך שתקף את המתלון, על רקע ויכוח הקשור לזכות קדימה בכביש, במוט ברזל וגרם לו לשבר.

רע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל** (17.12.15) בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר נידון לשמונה חודשי מאסר, בשל כך שפצע את המתלון בראשו באמצעות חפץ חד.

עפ"ג (חי') 5026-10-16 **פיראס נעימי נ' מדינת ישראל** (1.11.16) בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 9 חודשי מאסר שהוטלו עליו בגין הטחת בקבוק בראשו של אחר, אשר גרמה לפציעתו.

13. לאור כל זאת, לאחר שנתתי דעתי לעובדה שהנאשם הורשע בסיוע ולא בביצוע העיקרי ולכך שתרומתו כמסייע הייתה נמוכה יחסית, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייניו, המהוות אירוע אחד, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

14. אקדים ואומר כי לא ראיתי בנסיבות המקרה הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. אכן, בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחרוג לקולא ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". עם זאת, מבלי להתעלם מנתונים חיוביים שהובאו בתסקיר שירות המבחן, אין לומר כי מדובר בהמלצה שיקומית. בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם." (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14)). שירות המבחן לא ציין כלל כי לנאשם סיכויי שיקום ממשיים, אלא המליץ על ענישה "גמולית". הנאשם לא עבר הליך טיפולי משמעותי והשתתפותו הוגדרה על ידי שירות המבחן כפורמאלית בלבד. כמו כן בתסקיר לא הובאה כל המלצה לטיפול כלשהו. הרושם הוא של צעיר בלתי מנוסה, אשר נגרר אחר חבריו ולא הפעיל שיקול דעת ראוי ובוגר, אך נתונים אלו אינם מצדיקים חריגה ממתחם הענישה בשל סיכויי שיקום ממשיים, אלא התחשבות בגדרי המתחם.

15. בצד קביעה זו, ראיתי להבהיר כי אני סבור שעונש מאסר מאחורי סורג ובריה הוא העונש הראוי לנאשם. מדובר בנאשם צעיר אשר בזמן ביצוע העבירה היה כבן 22 בלבד. אף אם הוא אינו בקבוצת הגיל של "בגירים צעירים" המצויים בטווח הגילאים 18-21 (7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.13)), גילו הצעיר הוא נתון רלוונטי ביותר. עברו של הנאשם אינו מכביד והוא מעולם לא ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריה. אמנם, אין בתסקיר המלצה שיקומית, אך לא ניתן להגדיר את התסקיר כשלילי.

16. לאור כך, דעתי היא שניתן להשיג את תכלית הענישה (הלימה) בדרך של עונש מאסר שאותו יבצע הנאשם בדרך של עבודות שירות. כידוע, לעונש מאסר השפעה שלילית לא מבוטלת על האסיר (אפקט קרימינוגני), ובמיוחד אם מדובר בצעיר הנכלא לראשונה בחייו (ראו בעניין **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, בראשות השופטת ד. דורנר (2015)). בעניין זה אציין כי התרשמתי מהנאשם כאדם חלש יחסית אשר עונש מאסר עלול להיות פוגעני מידי עבורו.

17. לא התעלמתי מהעונשים שהטלתי על נאשמים 1 ו-4 שכללו עונשי מאסר בפועל, אך דעתי היא שעניינו של נאשם זה שונה באופן המצדיק ענישה שונה. כאמור, נאשם 3 הורשע בעבירה של סיוע שהתבטא בנוכחות במקום בלבד, מבלי שביצע כל פעולה אקטיבית לקידום העבירה. פרט זה השליך על קביעת מתחם הענישה בצורה ממשית, הגם שמדובר בסיוע לעבירות רבות יותר מאלו בהן הורשעו נאשמים 1 ו-4. בגדרי המתחם, ראוי נאשם 3 להתחשבות בשל נתוניו האישיים כפי שפורטו לעיל. שילוב נתונים אלו מביא לתוצאה עונשית שונה אמנם מיתר הנאשמים, אך היא מתחייבת לאור ההבדלים ביניהם, שהרי "הענישה היא לעולם ענישה אינדיווידואלית והיא נגזרת ממכלול הנסיבות והשיקולים הפרטניים שבכל מקרה לגופו" (ע"פ 1987/15 **עופר דורי נ' מדינת ישראל** (17.8.15)); להשוואה בין עונשו של מסייע למבצעים העיקריים ראו גם ע"פ 4592/15 **אשר מסעוד פדידה נ' מדינת ישראל** (8.2.16), סעיף לב'.

18. לצורך קביעת עונשו של הנאשם, אביא גם בחשבון את התקופה בה שהה במעצר ממש, ולאחר מכן בתנאי איזוק וכן בתנאים מגבילים לאחר הסרת האיזוק. תקופת המעצר לא תנוכה מהעונש שאטיל, אך היא מובאת בחשבון לצורך קביעת העונש. אביא בחשבון עוד שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו והמחלוקת הייתה משפטית בלבד. במהלך המשפט, התרשמתי גם מהפנמה מסוימת מצדו לכישלונו ויש בכך משום תחילתו של שינוי.

19. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **5 חודשי מאסר.** המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה "בארוחה חמה" בקרית אתא. העבודות יחלו ביום 21.8.17 ככל שלא תינתן החלטה אחרת. על הנאשם להתייבץ ביום זה בתחנת משטרת טבריה. העבודות יבוצעו משך 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום. הנאשם הביע כאמור את הסכמתו לרצות עונש של עבודות שירות והוסבר לו כי באם לא יבצע את העבודות כנדרש רשאי הממונה להפסיק מנהלית והוא ירצה את יתרת התקופה בבית המאסר.

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור משך שנתיים, כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.

ג. פיצויים למתלוננים כדלקמן:

לא' - 5,000 ₪

לי' - 5,000 ₪.

לאור הפיצויים שנפסקו למ' בגזר הדין של נאשמים 1,4 אינני פוסק פיצוי לטובתו.

הסכומים ישולמו בתוך 30 יום. מובהר כי אין בפיצוי זה למצות את מלוא זכויות המתלוננים והם רשאים כמובן להגיש תביעה אזרחית בנושא. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 30 יום את פרטי חשבון הבנק של המתלוננים ותביא לידיעתם תוכנו של גזר הדין.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות למעקב.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט' תמוז תשע"ז, 03 יולי 2017, במעמד הצדדים.